

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **M. K.**, bytom M., proti žalovanej **Z. B.**, bytom M., zastúpenej JUDr. I. Ď., advokátkou v M., **o zaplatenie 793,95 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Martin, pod sp. zn. 10 C 103/2009, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 26. septembra 2012 sp. zn. 7 Co 193/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Martin (v poradí druhým) rozsudkom z 8. februára 2012 č. k. 10 C 103/2009-202 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni 450,96 € spolu s 8,5% úrokom z omeškania ročne za obdobie od 10. júla 2009 do zaplatenia. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Žalovanej náhradu trov konania nepriznal. V dôvodoch rozhodnutia vychádzal zo zistenia, že medzi žalobkyňou a žalovanou bola uzatvorená ústna zmluva o oprave a úprave veci podľa § 652 a nasl. Občianskeho zákonníka, na základe ktorej sa žalovaná zaviazala vykonať opravu motorového vozidla značky O., evidenčné číslo M.. Toto vozidlo bolo žalovanej odovzdané na opravu 3. mája 2007, pričom podľa dohody účastníčiek konania termín dokončenia opravy a odovzdania vozidla bol stanovený na deň 14. júna 2007. Predmetné motorové vozidlo bolo žalobkyni vydané až v priebehu marca roku 2008, keď na základe šetrenia polície (po podaní trestného oznámenia) sa dozvedela, že sa nachádza v areáli autoservisu R. M., ktorý na tomto vozidle (na základe požiadavky žalovanej) vykonal nastriekanie kapoty. Na základe rozsudku

Krajského súdu v Žiline z 12. januára 2011 sp. zn. 7 Co 318/2010 zostal právoplatný rozsudok (v poradí prvý) Okresného súdu Martin (z 8. septembra 2010 č. k. 10 C 103/2009-155), ktorým žaloba na zaplatenie ušlého zárobku vo výške 1418,70 € ako náhrada škody, bola zamietnutá. Uvedeným rozsudkom odvolacieho súdu bol potvrdený výrok prvostupňového súdu v časti uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť žalobkyňi sumu 102,70 € spolu s príslušenstvom, z titulu vrátenia poistného. Predmetom ďalšieho prvostupňového konania zostal nárok žalobkyne na zaplatenie náhrady škody vo výške 235,68 € ako nákladov, ktoré žalobkyňa vynaložila na kúpu náhradných dielov od P. K. na základe faktúry zo dňa 14. apríla 2008. Tieto náhradné diely bola žalobkyňa nútená kúpiť za účelom skompletizovania vozidla, keďže po vydaní vozidla políciou, toto bolo odstrojené a bez príslušných dielov. Žalovaná po vydaní vozidla so žalobkyňou nekomunikovala a k ich vzájomnému kontaktu došlo až v priebehu súdneho konania. Žalovaná ani pri svojom výsluchu dňa 26. októbra 2011 sa nevedela vyjadriť, či pôvodné diely, ktoré za účelom odstrojenia vozidla žalobkyňi neboli vydané, sa nachádzajú u nej alebo u subdodávateľa práce R. M.. Až následne žalovaná podaním z 30. novembra 2011 súdu oznámila a predložila na ohliadku náhradné diely. Pri ohliadke manžel žalobkyne ako svedok konštatoval, že predný a zadný nárazník nie sú schopné montáže, nakoľko na nich chýbajú plastové úchytky, ktoré umožňujú montáž nárazníka a jedno zo svetiel pravdepodobne nezodpovedá svetlu, ktoré bolo žalovanej pre jeho montáž dodané. V súvislosti s uvedeným dielčím nárokom na náhradu škody sa prvostupňový súd nestotožnil s názorom žalovanej, že žalobkyňa nebola nútená kupovať nové diely na vozidlo, ak zároveň nepožiadala o ich vydanie, keďže žalovaná bola dlhú dobu nečinná a aj v priebehu súdneho konania nemala vedomosť o týchto dieloch. Od uplatnenej náhrady škody považoval za dôvodné odpočítať hodnotu jedného predného svetla a jednej prednej smerovky, spolu vo výške 1200,01 Sk s DPH, keďže uvedené náhradné diely podľa pôvodnej dohody medzi účastníkmi konania mala dodať žalovaná z dôvodu, že pôvodné svetlo a smerovka boli nefunkčné, a preto mali iba minimálnu hodnotu. Preto v tejto časti považoval za dôvodné zaviazať žalovanú zaplatiť náhradu škody vo výške 195,84 €. Pokiaľ sa žalobkyňa domáhala zaplatenia náhrady škody vo výške 558,27 € ako nákladov na vykonanie opravy v spoločnosti V., v tejto časti nárok na náhradu škody považoval prvostupňový súd za čiastočne dôvodný. Vychádzal z úvahy, že u žalobkyne sa jednalo o vozidlo, ktoré bolo odstrojené na striekanie a je zrejmé, že nebyť odstúpenia od zmluvy, musela by ho skompletizovať žalovaná. Väčšina výkonov fakturovaných firmou V. bola výkonmi, ktoré uvedená

spoločnosť vykonala namiesto žalovanej, nebyť odstúpenia od zmluvy. Pokiaľ žalovaná nevydala auto s tesnením okien, ktoré sa stratilo, resp. nenachádzalo v odstrojennom vozidle a v dôsledku nesprávnej úschovy vozidla bolo nutné oživovať motor a bolo nutné ho prečistiť prípravkom M., nesie žalovaná zodpovednosť za náklady, ktoré týmto žalobkyni vznikli spolu vo výške 255,12 €. Žalobkyni tak vznikol nárok na náhradu škody v celkovej výške 450,96 €. Vo zvyšnej časti nárok žalobkyne ako nedôvodný zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 150 ods. 1 O.s.p. a žalovanej, ktorá bola prevažne úspešnejšia v konaní, nepriznal náhradu trov konania. Vychádzal zo skutočnosti, že žalovaná sa nesprávala zodpovedne v zmluvnom vzťahu so žalobkyňou, navyiac jej manžel ako zodpovedný vedúci bol v súvislosti s plnením uvedenej zákazky právoplatne odsúdený pre pokus trestného činu podvodu, z ktorých dôvodov zaviazat' žalobkyňu na náhradu trov konania by bolo nespravodlivé.

Krajský súd v Žiline na odvolanie žalovanej rozsudkom z 26. septembra 2012 sp. zn. 7 Co 193/2012 rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku, ktorým žalovanej bola uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 450,96 € spolu s 8,5% úrokom z omeškania ročne za obdobie od 10. júla 2009 do zaplattenia, zmenil tak, že žalovanú zaviazal zaplatiť žalobkyni sumu 195,84 € s 8,5% úrokom z omeškania ročne od 10. júla 2009 do zaplattenia, do troch dní a vo zvyšku žalobu zamietol s tým, že prvostupňový rozsudok vo výroku, ktorým bola vo zvyšku žaloba zamietnutá, zostáva nedotknutý. Žalovanej náhradu trov konania nepriznal. V dôvodoch rozhodnutia konštatoval správnosť zistenia skutkového stavu prvostupňovým súdom, ako aj správnosť jeho záveru ohľadne povinnosti žalovanej zaplatiť žalobkyni náhradu škody vo výške 195,84 € za kúpené náhradné diely. Preto v tejto časti prvostupňový rozsudok potvrdil. Zmenu časti prvostupňového rozsudku odôvodnil tým, že nepovažoval za dôvodnú žalobu v časti zaplattenia náhrady škody vo výške 255,12 € z titulu zaplattených nákladov na opravu spoločnosti V. Právny záver súdu prvého stupňa, že za uvedené náklady nesie zodpovednosť žalovaná, nepovažoval za správny. V tejto súvislosti poukázal na to, že už vo svojom predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí konštatoval, že za škodu by bolo možné považovať iba tie náklady vynaložené spoločnosťou V., ktorými by sa odstraňoval škodlivý následok z predchádzajúceho právneho vzťahu a nie teda, že by sa jednalo o plnenie na základe novozaloženého záväzkoprávneho vzťahu na opravu veci v zmysle § 652 ods. 1 Občianskeho zákonníka medzi žalobkyňou a spoločnosťou V. Na rozdiel od záveru prvostupňového súdu odvolací súd vyvodil, že podmienky nároku na

náhradu škody v danom prípade na strane žalovanej neboli splnené. Žalobkyňa v konaní nepreukázala, že „nalepením“ predného a zadného skla sa odstraňoval škodlivý následok na strane žalovanej, ale, ako bolo konštatované v uznesení odvolacieho súdu, jednalo sa o vykonanie úkonu opravy vecí na základe zmluvného vzťahu so spoločnosťou V. Z obdobných dôvodov nepovažoval za dôvodný nárok žalobkyne na náhradu nákladov na oživenie motora a jeho prečistenie, keďže z výsledkov dokazovania jednoznačne nevyplýva záver, že oživovanie motora bolo nutné v dôsledku postupu žalovanej pri vykonávaní opravy na základe uvedeného zmluvného vzťahu alebo dokonca, že sa jednalo o protiprávny zásah žalovanej, na základe ktorého by bolo dôvodné odstraňovať uvedené konania vykonaním opravy spoločnosťou V. Za nedôvodné považoval odvolanie žalovanej proti prvostupňovému rozsudku vo výroku o trovách konania. S poukazom na ustanovenie § 150 ods. 1 O.s.p. sa stotožnil s názorom prvostupňového súdu, že bolo potrebné predovšetkým prihliadať na okolnosti prejednávanej veci, ako aj na správanie sa žalovanej vo vzťahu k uplatnenému nároku žalobkyne. Odvolací súd taktiež prihliadal na správanie sa žalovanej v priebehu zmluvného vzťahu, ktorá ako subjekt, ktorý vykonáva opravu motorových vozidiel, neuzatvorila so žalobkyňou písomnú zmluvu, pričom na základe toho, ako sa žalovaná ako zhotoviteľ v priebehu zmluvného vzťahu správala, žalobkyňa na základe takéhoto sťaženého postupu v zmluvnom vzťahu musela všetky skutočnosti v občianskom súdnom konaní preukazovať, s čím súvisí rozsiahlosť dokazovania a s tým aj vznik trov konania na strane ich právnych zástupcov. V konaní na prvostupňovom súde sa na základe rozsiahleho dokazovania preukazovali skutočnosti, ktoré mali byť už známe z uzavretého zmluvného vzťahu a ktoré aj na základe tvrdenia žalovanej boli predmetom dokazovania. Nedôvodnosť nároku žalobkyne na náhradu škody spočívala najmä v zamietnutí žaloby na náhradu ušlého zisku, ako aj náhrady nákladov na opravu v spoločnosti V., pričom na zaujatie právneho záveru k týmto dielčim nárokom nebolo potrebné vykonať rozsiahle dokazovanie. Preto podľa § 224 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 2 O.s.p. a § 150 ods. 1 O.s.p. žalovanej ako čiastočne úspešnej účastníčke tak v prvostupňovom, ako aj v dovolacom konaní, náhradu trov nepriznal.

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná, navrhla ho zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodila z ustanovenia § 238 ods. 1 O.s.p. a odôvodnila ho tým, že postupom odvolacieho súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.), ako aj tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). V dôvodoch dovolania (okrem

skutkových okolností) uviedla, že má za to, že ako súd prvého stupňa, tak aj odvolací súd, dospeli na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutia oboch súdov tak vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci. Odvolací súd mal za to, že pokiaľ prvostupňový súd zaviazal žalovanú zaplatiť žalobkyni náhradu škody vo výške 195,84 € titulom náhrady faktúry od P. K. zníženú o hodnotu jedného predného svetla a prednej smerovky, rozsudok okresného súdu považoval za správny. Dovolateľka poukázala na to, že z jej strany k žiadnemu protiprávnemu konaniu, ktoré by zakladalo jej zodpovednosť za škodu, nedošlo. Bola oprávnená požadovať poskytnutie zálohy na vykonanie opravy motorového vozidla a vzhľadom k tomu, že zo strany žalobkyne jej nebola poskytnutá súčinnosť, žalovaná sa s plnením záväzku nedostala do omeškania, a teda svojím konaním neporušila povinnosť vyplývajúcu jej zo zákona alebo zo zmluvy. Náhrada plnenia za diely, ktoré žalobkyni dodal P. K. a ktorej zaplataenia sa titulom náhrady škody žalobkyňa domáha, nie je náhradou za diely, ktoré by žalobkyňa v súvislosti so záväzkovoprávnym vzťahom dodala žalovanej za účelom vykonania opravy, ale tieto žalovaná v dôsledku skutkových okolností na motorové vozidlo nenamontovala. Žalobkyňa sa od žalovanej domáhala zaplataenia faktúry za diely kúpené od P. K., ktoré nechala na motorové vozidlo namontovať v dôsledku toho, že si odviezla motorové vozidlo od subdodávateľa R. M. bez dielov, ktoré boli z motorového vozidla demontované v dôsledku jeho odstrojenia pred nastriekaním bez toho, aby o tom upovedomila žalovanú a bez toho, aby od nej žiadala vrátiť demontované diely, teda nie v dôsledku toho, že by musela odstraňovať škodlivý následok protiprávneho konania žalovanej. Pokiaľ by žalobkyňa neodstúpila od zmluvy, žalovaná by dokončila opravu motorového vozidla, namontovala by naň demontované diely a žalobkyňa by tak nemusela kupovať náhradné diely od P. K. a ich úhrady sa domáhať od žalovanej. Taktiež pokiaľ ide o demontované diely, pokiaľ by si ich žalobkyňa od žalovanej pýtala, bola by jej ich vydala. Pokiaľ ide o odôvodnenie výroku o trovách konania v rozhodnutí odvolacieho súdu, toto označila dovolateľka za nepreskúmateľné, zmätočné a nepresvedčivé, čo spôsobilo, že jej bola odňatá možnosť konať pred súdom. Vyslovila názor, že skutočnosť, že so žalobkyňou neuzatvorila písomne zmluvu o dielo, na ktorej platnosť zákon ani nevyžaduje písomnú formu, nemá vplyv na vznik potreby rozsiahleho dokazovania a s tým spojený aj vznik trov konania na strane právnych zástupcov. Celý spor vznikol nezodpovedným správaním práve žalobkyne, ktorá neposkytla potrebnú súčinnosť, žalovanej neoznámila, že odstúpila od zmluvy a že si opravu motorového vozidla dala urobiť inému autoservisu, pričom o staré amortizované diely, ktoré boli

v dôsledku odstrojenia vozidla na striekanie dementované, nemala záujem, nepožiadala o ne, zakúpila si nové a ich úhradu žiadala od žalovanej. Nakoľko sa žalobkyňa z titulu náhrady škody domáhala žalobou zaplata 2315,35 € s príslušenstvom a odvolací súd zmenil prvostupňový rozsudok tak, že zaviazal žalovanú na úhradu 195,84 € s príslušenstvom, žalovaná tak bola úspešná vo väčšej časti (91%), preto mal súd náhradu trov konania pomerne rozdeliť, prípadne priznať žalovanej plnú náhradu trov konania.

Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu navrhla dovolanie v celom rozsudku zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená advokátkou (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovení § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.), alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo rozsudok potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu, alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Z hľadiska prípustnosti dovolania možno za zmenu rozsudku súdu prvého stupňa odvolacím súdom považovať len také rozhodnutie, ktorým odvolací súd vecne zmeňuje rozhodnutie súdu prvého stupňa o predmete sporu a nahrádza ho svojím iným rozhodnutím o veci samej. V porovnaní s rozhodnutím súdu prvého stupňa musí ísť o iné, rozdielne rozhodnutie vo veci samej. Pre posúdenie, či ide o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu nie je preto rozhodujúce to, ako odvolací súd sformuloval výrok svojho rozsudku (či ho formálne

označil ako zmeňujúci, hoci v skutočnosti ide o potvrdzujúci rozsudok), prípadne ako v dôvodoch označil ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorých pri rozhodnutí postupoval (či rozhodol podľa § 219 O.s.p. alebo § 220 O.s.p.).

Z porovnania výrokových častí rozsudkov súdov nižších stupňov je zrejmé, že odvolací súd napriek použitej formulácii o zmene rozsudku súdu prvého stupňa v skutočnosti (podľa obsahu) jeho rozsudok v časti ukladajúcej povinnosť žalovanej zaplatiť žalobkyni 195,84 € s príslušenstvom, potvrdil a tento rozsudok zmenil len v ostatnej (zvyšnej) časti, týkajúcej sa zaplatenia 255,12 € s príslušenstvom, v ktorej na rozdiel od súdu prvého stupňa žalobu zamietol. Z hľadiska prípustnosti dovolania žalovanej je podstatné, že oba rozsudky (rozsudok súdu prvého stupňa a rozsudok odvolacieho súdu) sú súhlasné v tom, že (zhodne) uložili žalovanej zaplatiť žalobkyni 195,84 €. Z uvedeného vyplýva, že táto časť rozsudku odvolacieho súdu, ktorá bola žalovanou napadnutá, má povahu potvrdzujúceho rozsudku. Podmienky prípustnosti tohto mimoriadneho opravného prostriedku bolo preto potrebné skúmať v zmysle § 238 ods. 2 a 3 O.s.p.

Rozhodnutiu odvolacieho súdu nepredchádzalo iné rozhodnutie dovolacieho súdu, obsahujúce právny názor v tejto veci. Prípustnosť dovolania podľa § 238 ods. 2 O.s.p. preto neprichádza do úvahy. Zároveň sa nejedná ani o potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, alebo potvrdzujúci rozsudok rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky. Dovolanie preto nie je prípustné ani podľa § 238 ods. 3 O.s.p.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale zaoberal sa i otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. Ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 O.s.p. vylúčené. Vo vzťahu k rozhodnutiu vo veci samej dovolateľka existenciu žiadnej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. netvrdila a ani dovolací súd nezistil existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení.

Pokiaľ žalovaná napáda dovolaním aj výrok rozsudku odvolacieho súdu o trovách konania, tento výrok sa síce stáva súčasťou výroku rozsudku, ale nestráca povahu rozhodnutia vydaného vo forme uznesenia (§ 167 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 veta prvá O.s.p.). Vzhľadom na túto povahu rozhodnutia odvolacieho súdu treba prípustnosť dovolania žalovanej smerujúceho proti výroku o trovách konania posudzovať podľa ustanovení § 239 O.s.p., ktoré upravujú prípustnosť dovolania proti uzneseniu. V treťom odseku tohto zákonného ustanovenia sú však vymenované prípady, ktoré vylučujú prípustnosť dovolania. Jedným z nich je aj uznesenie o trovách konania. Dovolanie proti takémuto rozhodnutiu preto nie je prípustné.

Vzhľadom na už vyššie uvedené zákonnú povinnosť odvolacieho súdu vymedzenú v ustanovení § 242 ods. 1 vete druhej O.s.p. dovolací súd sa neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale komplexne sa zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z procesných väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p.

Podľa názoru žalovanej odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu o trovách konania je nepreskúmateľné, zmätočné a nepresvedčivé, v dôsledku čoho odvolací súd zaťažil konanie vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Podľa názoru odvolacieho súdu žalovaná túto vadu namieta neopodstatnene.

Ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p. zakladá prípustnosť dovolania z dôvodu, že sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa v zmysle tohto ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Zo spisu však nevyplýva, že by súdy v prejednávanej veci v prípade žalovanej nerešpektovali niektoré z týchto práv. Vyššie v odôvodnení tohto uznesenia uvedené tvrdenie dovolateľky, o ktoré opiera prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. nemožno podľa názoru odvolacieho súdu považovať za odňatie možnosti účastníkovi konať pred súdom. V tomto prípade z určujúceho – obsahového – hľadiska (§ 41 ods. 2 O.s.p.) nejde zo strany žalovanej o námietku vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., ale

o námietku inú, ktorú žalovaná uvádza vo väzbe na otázku zákonnosti a vecnej správnosti postupu a právneho záveru odvolacieho súdu (jeho právneho posúdenia veci), na ktorom v danom prípade založil svoje rozhodnutie o trovách konania. Vo vzťahu k meritórnemu rozhodnutiu uplatňuje dovolateľka nesprávne právne posúdenie veci ako samostatný a jediný dovolací dôvod.

Obsahom právneho posúdenia veci je činnosť súdu, v rámci ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávne právne posúdenie veci ide vtedy, ak súd nepoužil náležitý právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na to, že právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je síce relevantný dovolací dôvod, ktorým možno úspešne odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodiť z § 238 O.s.p. a (pokiaľ ide o trovy konania) z § 239 O.s.p., nebola preukázaná existencia dovolateľkou namietanej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. a neboli zistené (ani tvrdené) iné vady uvedené v § 237 O.s.p., Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky neostalo iné, než dovolanie žalovanej podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietnuť.

V dovolacom konaní úspešnej žalobkyni vzniklo právo na náhradu trov tohto konania proti žalovanej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalobkyňa však návrh na náhradu trov dovolacieho konania nepodala, preto jej táto náhrada priznaná nebola.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. júna 2013

JUDr. Ľubor Š e b o, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová